

DEL MÍTIC MESCAL A L'AMFETA PICADA

L'estafa de la mescalina valenciana

No són més que amfetamina picada, segons les anàlisis fetes per la policia, però es venen al mercat negre per més de 3.000 pessetes cada una. Són les píndoles de «mescalina», una droga ara de moda que ha donat fama a València arreu de l'estat.

Fúlvia Nicolàs

Et prenen el pèl, xiquet. Et creies una mena d'híbrid entre Huxley i Castaneda, explorant el món més enllà de les portes de la percepció, tot provant una droga caríssima i exòtica, i estàs fent el mateix que feia el teu pare per aprovar les oposicions a la Caixa d'Estalvis. Si dugueres la «mescalina» que acabes de comprar perquè te l'analitzàs un farmacèutic, cosa poc probable, et diria que en la píndola verda que t'ha costat unes tres mil pessetes no hi ha més que amfetamina trinxada, potser adulterada amb alguna innòcua substància blanquinosa.

Diuen que les «mesques», droga de moda en *pubs* i discoteques *à-la-page*, donen molta marxa, sobretot si es prenen barrejades amb alcohol... però no més marxa, normalment, que una amfetamina normal. Si no és que la imaginació, que a vegades fa miracles, et fa al·lucinar. O que el teu camell siga aspirant a Premi Nobel de Química Recreativa... Perquè la «mescalina» en píndoles que es ven a València, pel que es veu famosa en el món sencer, no té res a veure amb el mític mescal que permetia als indis centramericans d'abans del «Descubrimiento» mantenir llargues i instructives converses amb el Gran Esperit.

Segons tècnics de la Brigada d'Estupefaents de la Xefatura Superior de Policia de València, les càpsules de «mescalina», molt nombroses, incau-

La «mesca» ha esdevingut reina mare en discoteques i «pubs» de València.

CARLES FRANCESC

tades fins ara als camells incauts de València, no contenen més que amfetamina. Val a dir: pols d'amfetamina trinxada a casa, de color blanc, i repartida en píndoles de gelatina de colors —verd o roig— de les que venen a qualsevol farmàcia. Una anàlisi ràpida, realitzada amb reactius químics davant nostre, així ho va demostrar.

La diferència entre una vulgar amfeta i l'exòtica «mescalina» valenciana, tanmateix, és notable. A banda el nom i la presentació, i fins i tot l'indubtable prestigi entre la modernitat local i forana, el preu és decisiu: una amfeta —segons la qualitat i les existències— costa al mercat negre entre 300 i 700 pessetes, mentre que una píndola de «mescalina» sol cobrar-se entre les 3.000 i les 3.500 pessetes. Pel que es veu, el preu fa la cosa.

Els efectes de la «mescalina» valenciana —l'anomenem així per diferenciar-la de la

veritable mescalina al·lucinògena derivada del mescal— coincideixen també amb els de l'amfeta, si bé amb diverses variants, segons la persona que la pren, les seues expectatives, la quantitat i la barreja amb què la consumeix. A grans trets, la ingestió d'una d'aquestes píndoles —barrejada o no amb alcohol— proporciona un efecte estimulants, una considerable resistència física i una sensació d'optimisme i brillantor mental.

Segons els metges d'APROVAT, l'Associació Provincial Valenciana d'Ajut al Toxicòman, «cap dels xicotets que vénen ací assegurant ser consumidors de «mescalines» no ha patit mai al·lucinacions per aquesta causa, cosa que ja des d'un principi ens féu dubtar seriosament que aquest producte estigués relacionat amb l'autèntic mescal.» «Si, d'altra banda, ens diuen que això ho fan a València, i que es pren en forma de pols blanca —continuen—, podem estar ben segurs que, com a mínim, és impossible que siga mescal».

La policia ha arribat a la mateixa conclusió. «En primer lloc, el mescal veritable resultaria massa car i difícil de portar a València, ja que es tracta d'un producte natural amb molta

menys demanda i prestigi que la cocaïna o l'heroïna. En segon lloc, el mercat d'al·lucinògens està pràcticament cobert amb l'LSD, l'«àcid» o «tripi», molt més barat i fàcil de trobar que el mescal, i al qual solen recórrer els més àvids de noves sensacions, els aficionats a viatjar al voltant del propi «coco».

Els policies, tanmateix, no descarten la possibilitat que, ocasionalment, pugua arribar a València algun petit contingent del mescal autèntic, «com arriben altres drogues insòlites i estranyes ací», però, en cap cas no creuen que aquest mescal haja pogut arribar en l'abundància i la freqüència amb què es troba la «mescalina». «L'anàlisi de les píndoles intervingudes —conclouen— elimina immediatament la hipòtesi del mescal autèntic, fins i tot en quantitats mínimes».

Tampoc els consumidors habituals o ocasionals de «mescalina» no insisteixen gaire en l'autenticitat d'aquesta droga. Tot i que no en saben ni se'n preocupen de la composició, saben que no té efectes al·lucinògens, i que el seu comés principal és «donar-te marxa, a la discoteca o al pub, durant una bona estona». Molts d'ells dubten que es tracte solament d'amfeta-

mina —dir el contrari seria reconèixer que els han pres el pèl—, i aventuren la possibilitat que porte alguna altra cosa, «no sé, barbitúrics, o excitants, o...».

Lluís, propietari d'un petit pub, diu que li és igual: «encara que només portara amfeta, que pot ser, a mi m'agrada, i em dóna marxa, i li note un punt especial...» i assegura que està disposat a pagar per cada càpsula d'aquest «punt especial» les tres mil pessetes que el camell li demana. «I ara vull anar a Madrid; així, li he encarregat que me'n porte unes quantes, perquè sense mescalines no tinc ganes de viatjar... És que a Madrid es tornen bojós per això; fixa't si ho coneixen, que m'han dit que em compraran totes les que porte, vint o trenta, a més de quatre mil pessetes i al comptat». També a Barcelona coneixen la mescalina valenciana, i d'allí ve gent a comprar-ne molt sovint, perquè sembla que tan sols es produeix a València, i a fora es pot vendre fins i tot al doble del seu preu.

A Oliva, o a Gandia, o a Oriola, i en quasi totes les ciutats importants de comarques, la mescalina és un producte molt considerat d'alguns mesos ençà. Potser amb una certa dosi

ENCARA NO SOU SOCI?

ACCIO CULTURAL DEL PAIS VALENCIA

BUTLLETI INSCRIPCIO

1r. cognom _____ 2n. _____

Nom _____ Professió _____

Lloc de naixement _____ Any _____

Domicili _____ Tel. part. _____

Població _____ D.P. _____

Domicili treball _____ Tel. treball _____

Població _____ S'ha fet soci d'Acció Cultural del País Valencià, amb una quota triestral de: _____

Feu una creu on calga:

- Mil
- Mil cinc-cents
- Tres mil
- Ptes. (quantitat superior a fixar pel soci)

DOMICILIACIO BANCARIA

Senyor/a _____

Carrer _____

Població _____

Banca _____ Agència _____

Carrer _____ numero _____

Oficina _____ Prov. _____

Compte corrent/Llibreta núm. _____

Títol del compte _____

Estipendi srs.: _____

«Els pregue que atenguen, amb càrrec al meu compte i fins a nova ordre, els rebuts de ptes. _____ que (periodicitat) _____ els seran presentats per ACCIO CULTURAL DEL PAIS VALENCIA.»

Aprofite l'avinentesa per saludar-los ben cordialment.

_____ de _____ de 198 _____

Signatura

ACCIO CULTURAL DEL PAIS VALENCIA C/ Moratín, 15-8a - Tel. 96/351 17 27 - 46002-València

d'exageració, una xica de la Safor ens contà que les «mesques» han suposat una tragèdia per als *pubs* de la zona. «Sí, perquè, fixa't, si abans els joves tenien potser unes cinc mil pessetes per gastar-se en un cap de setmana, la major part d'aquests diners anaven a parar als bars, en forma d'alcohol, i una part reduïda als camells, en forma de xocolata o herbeta... Però, ara, el costum és gastar-se'n tres mil o tres mil cinc-cents en la mescalina; unes altres mil, per exemple, en xocolata, i la resta al bar. ¡¡La ruïna!!».

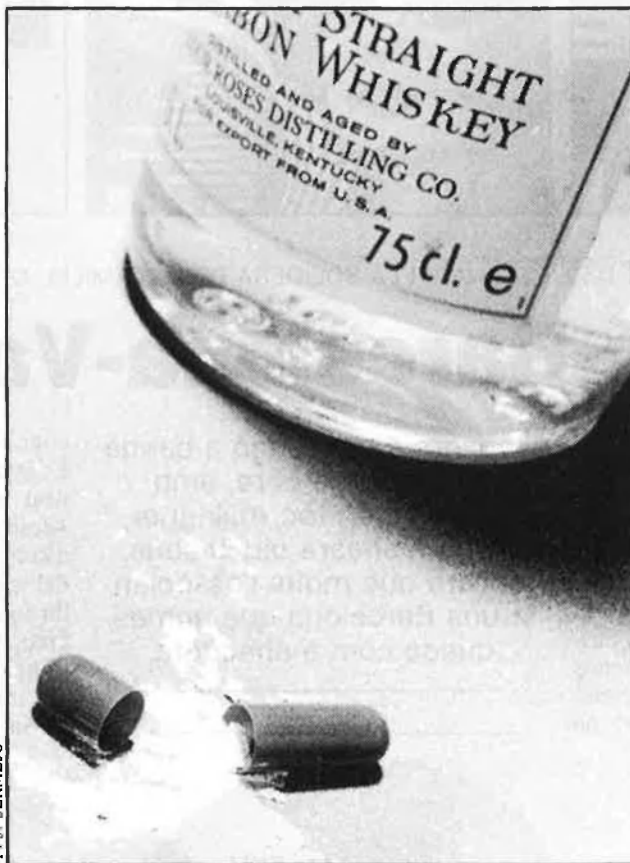
Un fet indubtable és que les «mesques», segons el diminutiu amb què es coneixen, són un fenomen de cap de setmana, íntimament relacionat amb el món de les grans discoteques i dels *pubs* que tanquen a altes hores de la nit o ja de matí. I, és clar, amb els immensos esforços que la gent que hi acudeix ha de fer per tal d'aguantar aquesta marxa sense caure dormit a terra. El seu públic sol ser jove i marxós, a vegades molt jove, i és compost d'estudiants, joves treballadors, artistes... amants de la nit i igualment aficionats —això, els metges ho anomenen severament «politoxicomania»— al «canut», a l'amfeta vulgar, a l'alcohol... i a una mica de «coca», de tant en tant i si el pressupost hi arriba. L'heroïna, droga dura i terrible per excel·lència, és una altra història.

«Els heroïnómans» —hi coincideixen policia, metges i consumidors— «ja no provenen més que l'heroïna, perquè el seu cos els la demana i és massa cara i absorbent per compartir-la amb una altra droga». Mentre que els aficionats a la «mescalina» valenciana, en general, són gent no relacionada amb aquest món, gent que té una vida al marge de la droga i que, en la majoria dels casos, la utilitzen o creuen utilitzar-la, instrumentalment, per passar una bona estona.

La «mescalina» no provoca addicció física, si bé els seus efectes solen agradar als qui la busquen, cosa que els fa repetir, «í, a curt i mig terme, no provoca greus conseqüències». Barrejada amb alcohol, com es pren normalment, és idènticament perillosa a l'amfetamina —idènticament: és el mateix—, així que hi pot haver persones que s'ho passen molt mala-

ment, persones que ni se n'assabenten, i d'altres que s'ho passen de meravella.

«Com tot —diuen els metges— depèn de la quantitat i de la barreja, de la salut de cadascú i de les expectatives que hi pose». Segons els consumidors que hem consultat, la «baixada»

Contingut d'una càpsula de mesca.

dels efectes pot ser més o menys ràpida, i més o menys dolorosa. Des dels que asseguren que, l'endemà de prendre-la, tenen mal d'estómac, i perden la gana, i es troben malament i amb insomni, «fets una braga», fins als que diuen que «ni la noten», la gamma és també tan extensa com el nombre d'aficionats. També ací coincideixen, en general, els efectes de l'amfetamina i d'aquesta «mescalina». «Si les prenen molt sovint —ens diu un metge— poden arribar a produir quadres de depressió psíquica, i un fort afebliment físic, fins i tot amb manifestacions delirants... però aquest, afortunadament, no sembla ser el cas majoritari, tot i que, com totes les drogues, són perilloses i gens recomanables».

El motiu pel qual, d'uns mesos ençà, s'ha popularitzat tant una substància abans relativament restringida a determinats ambients, més experts, és difícil de saber. En tot cas, és evi-

dent que l'increment de la demanda ha fet augmentar-ne l'oferta, fins al punt que València sembla ser, com a mínim, el centre més important de producció de «mescalines» de l'Estat espanyol. La policia assegura no tenir constància que a la ciutat hi haja «laboratoris» especialitzats, «però això és difícil de saber, perquè no cal cap equip especial per omplir càpsules amb amfetamina», i més aviat s'inclina a pensar que el motiu d'aquesta fama és que «la idea devia sorgir de València, i si ningú no s'ha molestat a començar a preparar mescalines d'aquestes en un altre lloc, doncs hauran de seguir venint a buscar-les..., si és que vénen».

Les novetats sempre són ben rebudes, i com més exòtiques i estranyes semblen, sobretot en aquest món, encara millor. Expliquen d'una jove dissenyadora valenciana, bastant coneguda, que s'endugué unes quantes d'aquestes càpsules a París, a una mena de congrés o de trobada de joves dissenyadors. «En un descans, quan el seus col·legues van començar a treure allò que portaven —coca, herba, amfetes...—, ella va mostrar les màgiques «mescalines»: el resultat va ser immediat. Diu que, des d'aquell moment, ja no la van deixar tranquilla... tots volien provar l'exòtica

mercaderia de la valenciana». Potser fou arran d'aquesta història que una revista espanyola, famosa per les entrevistes, d'Alaska a mòmies il·lustres, féu referència, en un reportatge sobre les nits de París, a les «mesques» valencianes. A menor escala, la història es reproduïx periòdicament en comarques, barris, i ambients de diversió nocturna.

I, parlant de novetats, productes si cap més exòtics comencen a introduir-se al mercat, mentre les mescalines van consolidant la seua hegemonia. Una droga anomenada «èxtasi», segons una jove experta, «composta d'amfeta, coca, i algun derivat de l'opi», ha robat ja més d'un cor entre la modernitat ansiosa de noves sensacions, mentre una espècie de bomba, l'«speed ball», composta de cocaïna i heroïna, destrueix cossos i cervells selectes.

La mescalina valenciana, de moment, continua sent un gran negoci, o, segons es mire, l'estafa de l'any. □